

så fredag igen, jag vet inte hur den här dagen eller kvällen kommer att utveckla sig, om det kommer ett bli en tråkig helg , eller om någonting kommer att hända, för det mest händer det ingenting, ofta är helgerna rätt monotona och enformiga, monokromt färgade himlar avtecknar sig över staden, februari, mars, alla dagar lika blekgrå, med undantag för några enstaka dagar av ljus, jag försöker dra ner på drickandet på kvällen, den iskalla ginen som bränner så härligt i kistan och som får mig att levitera ovanför sängen innan jag somnar, levitera som någon som inte längre är nedtyngd av världens allehanda fjätrar, de dödsbleka, tråkiga människorna som hänger i mina tankar som likgiltiga mollackord ur ett absurt och bortglömt instrument från en annan värld, om jag inte dricker så kan jag fly genom att läsa, men ibland när jag läser några rader ur en bok så blir min självkänsla påverkad, jag tänker att jag aldrig skulle kunna åstadkomma något liknande, jag erfar en uppsättning blandade känslor när jag läser, jag gläds åt det goda hantverket och den starka personligheten bakom orden, men jag erfar samtidigt en subtil sorg över att jag inte kan åstadkomma något liknande, Stig Larsson (Inte Stieg Larrson) mikrodoserade amfetamin under tiden han skrev sina främsta verk, som en slags doping för författare antar jag, laserskärpan som infinner sig med amfetamin torde lämpa sig mycket väl för att skriva, jag vill också mikrodosera amfetamin men känner att min själ skulle förflyktigas, att jag skulle påbörja en förvandlingsprocess, en metamorfos mot en annan varelse i annan moralisk domän, kanske en kreativt skapande varelse uppburen av tjackrusets heliga fokus och uthållighet, men jag är för gammal för de typen av bestyr, jag är över 40 år. jag har andra förpliktelser som jag måste ombesörja, jag har inte tid eller ork att dricka mig berusad eller att snorta tjack varje gång jag skriver, eller att trycka i mig LSD och skriva vidunderliga dikter om rosafärgade rymdpiloter som sitter på ett monokromt färgat Macdonalds i neongrönt, där de äter Jack Kerouac med senap på mellan två lättrostade hamburgerbröd. mina läsare får nöja sig med en torr och puckelryggig (bildligt) medelålders gubbe som lever ett oansenligt liv i en liten håla i södra Sverige som är fylld med nervösa kälkborgare och allehanda mänskligt bottenskrap, ja staden som jag bor i är förfärlig, åtminstone för varje sensibel och reflekterande människa, staden är som en karneval för uppkommande kälkborgare som sitter och runkar till sina egna mäklarbilder och sin säljstatistik på mäklarkontorets hemsida, men jag har åtminstone litteraturen, det ligger böcker överallt, och jag läser sporadiskt fragment ur de olika böckerna när jag är uttråkad, jag kan läsa 17 minuter av Kerouac för att sedan skifta till Huysmans som jag läser i 34 minuter, ja vad är litteraturen; glittrande salonger i underjorden fyllda med fyllon, maskhål genom en tjock och trögflytande rumtid, eller en stad i staden där jag vandrar bredvid andra människor, äter deras mat och dricker deras sprit, och involverar mig i deras underbara psykosor, gott så, man får vara nöjd med det lilla, som dvärgslukerskan sa,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten